

V tej dogodbici, predragi otroci, imate prelep in prekoristen nauk. Vsaka hudobna misel, posebno vsaka nespodobna misel, ki se vzdigne v vašem srcu, je podobna taki žareči iskrici. Ako se boste vselej takoj v začetku in brez odlašanja vojskovali zoper vsako zlobno misel in jo junaško zatrli s studom in nevoljo, ohranili boste svojo dušo vedno čisto in brezmadežno. Kdor pa napačnega poželenja ne zatrè urno in brez odloga, pri njem se iskra razpiha v plamen in razvname v poguben ogenj. Takega srce se omaže z grehom in sramoto, in je v vedno večji nevarnosti časne in večne pogube.

Marija — mati sirotam.

Mati leži na smrtni postelji. Mali Dragotinček zrè žalosten vanjo.

«Mati», tako ihti deček, «vi ne smete umreti! Kakšen revček bom, ker me ne bo nihče več rad imel, nihče mi kruhka dajal?» — «O ljubi otrok», dé mati, «ljubi Bog čuje nad nami ter je tudi malim sirotam preskrbel prav dobro mater — najsvetjšo Devico — ki se je v Lurdu prikazala revni pastarici, kakor sem ti vže pravila. Ako bom umrla, prosi prav pobožno ljubo Mater božjo lurško, naj te varuje in skrb za-te.»

«Mati, kje naj jo pa iščem? Ali jo bom našel še v lurški votlini?»

«Ne, ljubi otrok, ona se je vrnila v nebesa in je ne moreš več videti, vendar pa čuje ona našo molitev, čuje tudi mojo prošnjo sedajle, ko tebe, ljubi otrok, njej izročam v varstvo. O ljubo dete», nadaljuje uboga mati, «obljubi mi, da boš ljubo božjo Mater vedno še bolj rad imel, kot si rad imel mene.» Ihteč se oklene deček matere okrog vratu. Mati mu položi roko na glavo: «Marija naj te blagoslovi; bodi tvoja mati. Ko ne bodo pokopali, pojdi v mesto Lyon, tam so ljudje, tako sem slišala praviti, dobri in usmiljeni; ondi je več hiš siro-

tišnic, kjer sprejemajo sirote, katere jim pošilja Marija. O, dobra Mati božja bo skrbela zate, ljubo dete!»

Glava uboge matere omahne na blazino; govor jo je utrudil. Uboga mati, ubogi otrok! «O ljuba Marija lurška, bodi dobra mati mojemu Dragotinu!» šepne tiho žena, ter izdihne dušo Stvarniku v roke.

Mater so pogrebci zagrebli! sirota Dragotin je milo jokala ob njenem pogrebu. Potem se je podal na pot proti mestu Lyonu, kakor mu je bila naročila mati ter je ihtoč molil: «Ljuba nova mati, jaz ti obljubim, da te bom ravno

Malo dnij

poprej, ko je ljubi Bog mater vzel malemu Dragotincu, je klečala imenitna gospa I. pri postelji svojega edinega sinčka, borečega se s smrtjo. Bila je ta gospa I. vdova; mož jej je umrl za jetiko. «O Bog», molila je užaljena

tako rad imel, kot sem imel rad pravo mater.

Imej me tudi ti rada. Kaj ne, saj me slišiš?» je dejal ter se ozrl v nebo. In zdelo se mu je, kot bi ga presveta Devica slišala in pogumno je šel po poti naprej.

mati, «o, pusti mi mojega Henrika, saj je on moje edino veselje na svetu. Vsi moji so šli že na oni svet; ako mi pa vzameš otroka, o potem pa vzemi še mene, ker mi potem ni več živeti!»

«Mati, kako mi je hudo», zdihuje otrok, «mene duši, ne morem več dihati . . .» In iz prsi otroka se je čulo mrtvaško grgranje.

«O blažena Devica lurška, ali mi ne bodeš prišla na pomoč?» je molila mati. . . . «O kaj naj storim, kaj naj obljubim, da ostane moj Henrik še živ? O Marija, prosí, prosí . . .»

Zastonj. Henrika je pograbila smrt. Ko je izdihnil otrok, se uboga mati ni dala potolažiti; neizmerno je jela žalovati. Nihče je ni mogel pomiriti. Zapustila je kraj, ki jo je spominjal smrti ljubega jej otroka, ter se je napravila na pot v svojo rojstno hišo, kjer je preživel srečna mlada leta. Pot je držala čez hribe. Solnce je že zahajalo, ko se je voz približal zadnjemu holmecu, ki je zapiral še pogled na rojstno hišo. Gospa I. stopi iz voza, da bi s svojo zvesto strežnico Katarino dihala gorski zrak, ki jej je prej tako ugajal, ter gré peš v hrib. S holmca ugleda naposled očetov grad, stoječ med starim, košatim drevjem ter otožno opazuje ljubljeni kraj, kjer želi pozabiti svojo neomejeno žalost. Tedaj zazvoni: »Ave Marijo» in glas zvona odmeva milo od gorâ. »O, preljuba Devica lurška«, moli gospa I., »stôri z menoj po svojej volji . . . Kaj zahtevaš od mene? Glej, jaz sem tvoja služabnica.«

Ob potu med lepim in visokim drevjem je stala podoba Naše ljube Gospé lurške; uboga mati poklekne prednjo. — Na spodnji stopnici pa sedi deček, star blizo toliko, kot njen umrli Henrik. Deček je bil bled, truden ter je milo jokal. Gospa I. se ustraši ter je mislila iti urno naprej; pa deček se jej zasmili; sklone se ter vpraša: »Kaj pa ti tukaj delaš, moje dete?»

«O gospa, jaz sem tako truden, da ne morem naprej; tudi nisem od danes zjutraj še nič jedel in sem celi dan hodil.»

«Kam pa greš?»

«Moja mati so mi umrli; nihče se me ni hotel usmiliti in sedaj grem v Lyon, da me spravi ljuba Mati božja lurška v veliko hišo, kjer sirote sprejemajo.»

Gospa I. ga nepremično gleda ter misli na svojega sina . . . «Kaj so mi mari tuji otroci?» reče naposled ter vrže otroku novc. Denar pade na tla, deček ga začuden pogleda.

«Jaz sem lačen», zastoka milo otrok. Strežnica Katarina je bila dobra duša; zasmili se jej deček v srcé, vendar si ne upa nič reči.

«Kaj so mi mari tuji otroci», ponavlja gospa I. ter sede zopet v voz, ki naglo oddrči. — «Katarina, ali ni tožil deček, da je lačen?»

«Seveda, milostna gospa, in če se ga nihče ne usmili, bo po noči umrl glada in mraza.»

«Umreti pa ga ne smem pustiti; zatožil bi me mojemu Henrik, če pride v nebesa. Reci, naj konji obstojé, Katarina! . . . pojdi po dečka; naj sede spredaj poleg Petra.»

Ko je voz oddrčal, je začel deček milo plakati. — «O ljuba sveta Devica lurška, ti moja nova mati, o pomagaj mi! Jaz ne morem več naprej, mrači se in jaz bom umrl lakote in mraza!»

«Ne, ne», reče milo Katarina, «ti ne bodeš umrl. Pojdi z menoj.»

«Ali te je poslala ljuba Gospa?» vpraša. Katarina mu pa veli vvesti se poleg voznika ter mu dá kos kruha, katerega je deček željno povžil.

«Deček bi danes ponoči zmrznil ali pa umrl lakote», reče na to zvesta strežnica gospej; «rešili ste mu življenje, milostna gospa!»

Podoba Henrika je stopala zopet večkrat pred dušne oči materi in zdelo se jej je, kot bi se jej zahvaljeval za ljubezen, ki jo je skazala tujemu dečku ter govoril: «Mati, vse sirote so moji bratci. Če se sirote usmiliš, lepšaš moj venec z novimi cveticami.»

Mrtvaško tiho je bilo v starem gradu, v katerem je pred časom odmeval vesel otroški krik; nekako strah je bilo gospo I. v tej tihoti . . . Nikogar več nima, kogar bi še ljubila . . . Umrla bi rada . . . Drugo jutro se odpravi zgodaj v kapelo. «Moj Bog», tako je molila, «daj mi moč v žalosti! Presveta Devica lurška, jaz sem tvoja dekla. Stôri z menoj, kakor hočeš. Srce moje je globoko užaljeno, jaz ga tebi izročim. Stôri ž njim po svoji volji.»

Katarina je videla gospo iti v kapelo; poznala je dobro srce njeno ter je peljala tudi Dragotinčka tje.

Gospa I. se je prestrašila, ko so se vrata kapele odprla. — «Zopet ta otrok», govori s seboj, «srce me boli, če ga vidim», ter obrne glavo proč.

Katarina veli dečku poklekniti. «Ali znaš moliti?»

«O seveda; z materjo sem moral vsak dan moliti.»

«Dobro dete, moli na glas.»

«Moj Bog», moli otrok, «ki se usmiliš ubožčkov in sirot, usmili se mene. Najsvetejša Devica lirska, ti veš, da so mene mati na smrtni postelji tebi izročili, o

bodi tedaj moja mati!» — Malo je prenehal, potem pa pristavil jokajoč: «Ko so mati še živeli, sem molil: ‚Moj Bog, ohrani jih zdrave‘; sedaj, ko so mrtvi, te

prosim, daj zdravje tema gospema, ki ste tako dobri in mi kruha dali.»

«Ne, ne», reče na to gospa I., «več se ne bom ustavljala povelju najčistejše Device; ona mi je poslala tega dečka, moj naj bode.»

Hitro vstane in prime dečka za roke. «Prav je, ljubo dete, da se zahvališ najsvetejši Devici; ona te je pripeljala sem k neutolaženi materi. Ti boš tukaj ostal; jaz bom za-te skrbela.»

Gospa I. je zopet pokleknila ter izročila dečka dobri Katarini.

«Sedaj je milostna gospa rešena», si misli ta; ljubezen do otroka ji bode zopet dala veselje do življenja.» Dragotin je postal priden mladenič. Gospa I. ga je vzela za svojega in sedaj je on njeno veselje in čast. Ljubezen do Marije ga vodi v vseh delih.

Uslišala je tako Marija prošnjo dveh mater in molitev uboge sirote.

R.

Angeljčkova svaritev.

Dete, kaj si pa storilo?

Danes nisi nič molilo,

Nimaš se nadjati sreče;

Ali nič te vest ne peče?

Srečen tak ni, ki ne moli,

Ne doma, še manj v šoli;

Tavaló boš krog betežno,

Oj zakaj si nehvaležno?

Čul nad tabo noč sem celo,

Da te hudo ni zadélo;

Da si zdravo se vzbudilo;

Ti pa náme si zabílo.

Si zabílo, dete — name,

Nisi čulo dobre mame,

Ko velela je moliti,

Si začelo se ihtiti.

Glej, že čas se v šolo bliža,

Nisi še storilo križa!

Trmasto še zdaj se vstavljaš;

Britko žalost vsim napravljaš.

Kaj pri Bogu bom sporočal?

Kako tebe priporočal

Bodem Materi Mariji,

Ko se udajaš hudobiji?

Pojdi na navadno mesto,

Pred svoj križec, moli zvesto,

Moli srčno in iskreno,

Vse ti bode odpuščeno.

Bog uslišal bo molitev

Spoved bode zadostitev,

Jaz te vodil spet bom srečno,

Kdaj pripeljal v radost večno.

Rad. Silbester.

